

[Bay.]

Ordføreren for forespørgerne har synspunkter, som jeg uden tvivl kan gå ind for, men jeg er ikke helt sikker på, at vi har de samme motiver. Der er ingen fra de tre partier, der har stillet forespørgslen, der har den mindste antydning af protest mod de landes systemer, som de efterligner, og den måde, hvorpå de respekterer menneskeliv i de systemer, så derfor må jeg indrømme, at min sympati måske kan findes på et lille sted. Der var et lille håb i Kina, så længe Mao levede, men i samme sekund han døde, var det håb slukket. Der har man den samme menneskeforagt, magtforagt for menneskeliv.

Jeg nærer en vis beundring for ordføreren for forespørgerne, fru Litten Hansen, og hendes parti og hendes to medforespørgere for deres dygtighed til at besætte de poster, der betyder noget her i landet, Danmarks radio, Danmarks fjernsyn og en stor del af pressen. Det har I gjort dygtigt.

Når jeg nu har givet udtryk for min antimilitaristiske indstilling, så vil jeg også gerne have lov til at give udtryk for en dyb respekt for andres ret til at have en anden mening end den, jeg har. Det betyder, at hvis vi skal have et forsvaret, så kunne jeg tænke mig, at man i det mindste byggede dette forsvaret på frivillig basis, så folk, der gik ind i forsvaret, gik forlæns ind i det med en velvillig indstilling over for det og en vilje til at lade sig uddanne. Så skulle man selvfølgelig give dem løn for det. Hvis vi indførte et sådant system, ville vi ikke have begrebet militærnægtere og alt, hvad det har ført med sig. De ville så bare blive hjemme og passe deres arbejde, hvad der var forudsætningen for, at man overhovedet kunne have et militær.

Når jeg alligevel giver udtryk for, at jeg ikke ønsker et sådant, så er det, fordi jeg kan huske Hiroshima, og så bliver jeg angst i sind. 20 år efter Hiroshima var der unge kvinder 150 km fra Hiroshima, der fødte børn, der var uegnet til livet både fysisk og psykisk. Jeg har spurgt forhenværende minister K. Helveg Petersen, om han kunne bekræfte eller afkræfte denne påstand. Han kunne ikke nogen af delene. Jeg havde en lumsk anelse om, at det var det ene, han ikke ville, men det andet kunne han.

Når man nu tænker på, at de, der ruster, herimellem Danmark, har oparbejdet 30 t sprængstof, brint- og atombomber, pr. levende menneske i denne verden og der kun skal 150

g til at dræbe et menneske, så kunne man godt have lyst til at spørge: hvad skal dette vanvid bruges til? Derfor kunne jeg tænke mig, at Danmark midt i dette vanvid sagde nej, i håb om at blive udgangspunktet for et nyt liv, hvis en tredje verdenskrig skulle sætte ind, og så må mit håb være, at der skulle være nogle få overlevende mennesker og menneskesande venner blandt dyr, nemlig katte, hunde, heste og fugle. Om køerne og svinene skulle gå til, lad det være, for så kunne menneskene måske tvinges til at bruge naturens gaver direkte til at leve af uden gift. Så fik vi heller ikke gift i sindet, og så var vi måske i stand til at bygge en verden op i kærlighed og medmenneskelighed.

Jeg må desværre erkende, at jeg er nået op i den alder, hvor jeg måske skulle sende en venlig, men også bekymret tanke til den store humorkunstner, afdøde Stig Lommer, der sang en berømt sang, hvor hvert vers sluttede med: »For sent«. Men lad mig så leve videre med et lille håb om, at mine ord kunne så en kim i de unge menneskers sind, så jeg i mit otium kan opdage, at de kæmper for tanken.

(Kort bemærkning).

Arne Christiansen (V):

Selv om det kan være svært at tage hr. Bays udtalelser alvorligt, så vil jeg gerne gøre mit bedste. Jeg vil derfor bede ham herfra tilbagekalde udtalelsen om »professionelle mordere« om de unge, der enten frivilligt eller som værnepligtige uddannes til soldater i overensstemmelse med landets grundlov og landets love.

(Kort bemærkning).

Bay (UP):

Jeg kan ikke få andet ud af erhvervet, men det skyldes måske en anden tankegang. Hr. Arne Christiansen glemmer, at jeg sagde, at jeg har en dyb respekt for andres ret til at have en anden mening end den, jeg har. Jeg angler kun efter samme respekt for min.

Steen Folke (VS):

Jeg skal ikke kommentere hr. Honorés bemærkninger før, selv om det kunne være fristende.

Når jeg har taget ordet, er det for at berette om en lille udflugt, som jeg for et par måneder siden gjorde sammen med forsvarsudvalget for at inspicere NATO-manøvren Bonded Item i Vestjylland.

Da vi var ankommet til Esbjerg, modtog for-